

ŠKOLSKÉ LISTY / Říjen 2018

**55
LET
ŠKOLY**

Vážení přátelé,

toto číslo našeho školního časopisu je speciální. Jelikož si letos připomínáme 55. výročí založení naší školy, rozhodli jsme se podělit s Vámi o vzpomínky oslovených osobností, zejména bývalých žáků. Napsali nám o tom, jak se jim školní léta na 11. ZŠ zachovala v paměti. Věříme, že Vás tyto vzpomínky zaujmou a připomenou Vám i minulá léta, třeba Vašich školních let.

Dovolím si zmínit jeden nevšední počín skupiny našich žáků z IX.A. K mé velké radosti se z vlastní iniciativy chopili výborného nápadu a v závěru loňského šk. roku kompletně a velice hezky zrekonstruovali skalku u zahradního pavilonu, v němž působí ZUŠ, nad místem, kde se odevzdává sběr papíru. Kromě výtvarného řešení – zajímavého využití několika druhů materiálu, se podařila i působivá výsadba. Naše poděkování patří také mamince Martina a Tomáše Mičky za dodání rostlin a za její osobní pomoc při této práci.

Žákům vyslovuji své velké ocenění a pochvalu za jejich skvělý nápad a šikovné ruce. Moc jim děkuji za práci ve volném čase, jejíž pěkný výsledek nám tyto žáky bude dlouho připomínat.

Zdeňka Jančíková, řed. školy

Z prací našich žáků

Vzpomínky bývalých žáků a zaměstnanců

Už 55 let uplynulo od doby, kdy do 11. ZŠ vkročili první žáci. Od roku 1963 jich naší školou prošly tisíce. Jsme moc rádi, že se někteří z nich podělili o své zážitky a vzpomínky z více či méně vzdálené minulosti. Zavzpomínejte si společně s nimi na školní léta.

11. ZŠ v Gottwaldově
– Malenovicích,
sídl. 1964,
dvůr školní družiny,
na krčku sgraffitto
gottw. výt. Gajdůška

Mé vzpomínky na ZŠ

Do první třídy jsem nastoupila ve školním roce 1986/1987 a měla jsem velké štěstí, že třídní paní učitelkou 1. B byla paní Stavjaníková, kterou nyní s odstupem času považuji za kantorku s velkým K. Získala si mě hned první školní den, kdy jsme od ní všichni prvňáčci dostali jiříny z její zahrádky. Nedokážu odhadnout, kolik v té době měla let, ale pro nás šestileté děti už byla z kategorie starších a velmi respektovaných. Nevím, jestli se někdy dokázala rozzlobit, já si ji pamatuji vždy vlídnou a hodnou a řekla bych, že měla obrovský podíl na mém kladném vztahu ke škole. I po mnoha letech, když jsem ji několikrát potkala, vždy s typickým drdolem, na kole a jako by se vůbec nezměnila, se mi vybavily krásné vzpomínky na můj první školní rok.

Ve druhé třídě jsme měli paní učitelku Šebíkovou, která nádherně hrála na klavír, a nejen hodiny hudební výchovy jsme zahajovali společnou písničkou. Z druhé třídy se mi vybavují mé rebelie, kdy jsem měla potřebu říkat a hájit vlastní názor a občas to skončilo nepochopením a škrtnutým razítkem. V den mých osmých narozenin dokonce dvakrát. Každopádně jsme to s paní učitelkou a rodiči nějak ustáli. Já jsem se i díky ní chtěla stát kantorkou a ona si i po letech stále pamatovala mé jméno.

Ve třetí třídě jsme se konečně stali pionýry. Neviděla jsem v tom tehdy žádnou ideologii, chtěli jsme mít šátky jako starší žáci, a když paní třídní učitelka navrhla fotku ke konci školního roku v pionýrském stejnokroji, všichni jsme souhlasili. To, že brzy již stejnokroj „vyjde z módy“, jsme ještě netušili. Ani nevím, jestli jsem ho později ještě někdy oblékla.

Na čtvrtou třídu mám asi nejsilnější vzpomínku. Rodiče mě v září zapsali na angličtinu, která se tehdy vyučovala jen omezeně, a její hodiny se mi kryly s dobrovolně-povinným nácvikem na spartakiádu. Tato situace, zejména kvůli tomu, že rodiče preferovali cizí jazyk, vedla k pozvání do ředitelny, kde nám bylo velmi důrazně doporučeno rozhodnutí přehodnotit. Bohužel taková byla doba a já jako dítě jsem se dozvěděla, že jsem černá ovce třídy a že mi rodiče ničí budoucnost... To bylo v září 1989. Nyní jsem ráda, že si rodiče stáli za svým a riziko

ohrožení mé budoucnosti podstoupili. Angličtinu nyní využívám každý den, kdežto spartakiáda byla v roce 1990 poslední.

Po revoluci v listopadu 1989 bylo všechno divné. Někteří kantoři těžce nesli, když jsme je omylem oslovovali soudružko, soudruhu, někteří byli opatrní a nevěděli, co nás čeká, někteří se hrdě hlásili k OF a rozdávali odznáčky. Já jsem najednou už nebyla popotahovaná za studium angličtiny, najednou to bylo „in“.

Na pátou třídu, kdy už jsme měli různé kantory, mám také pár vzpomínek. Všichni nám záviděli třídního učitele pana Lízala. Dále si vzpomínám na vyučující matematiky, která, když jsme nedávali pozor, po nás házela Laurami, tehdy velmi módní obuví. Na paní Braunovou, učitelku výtvarné výchovy, která nás měla učit i angličtinu. Nevím, jestli tehdy anglicky uměla nebo byla o pár lekcí před námi, ale tím, že nám vždy malovala do angličtiny pomůcky – jakoby velké obrázkové slovníky, nás to s ní bavilo. Asi poslední si vybavuji paní Hladilovou, která nás učila přírodopis a nějak to uměla podat tak, že jsem si spoustu věcí odnesla. Také nás měla z tělocviku a s manželem trénovali i basketbal, kam jsem moc ráda chodila.

V neposlední řadě mám spoustu krásných vzpomínek na školní družinu a na paní vychovatelku Juříčkovou. Dodnes se mi vybavují ranní rozcvičky a cvik „šuplíček“ na protažení krční páteře. Nebo to, jak se nás snažila naučit ruční práce a nevzdávala se ani, když si spolužák přišel vyšívanou dečku ke kalhotám. Nevím, jestli je ještě možné hrát ve družině na dvorku ping-pong, mně každodenní hra Ameriky dala obstojné základy hry. Zajímavé je, že jsme to tehdy přežili bez újmy na zdraví.

Asi poslední věc, kterou bych vzpomněla byly pionýrské tábory na Kopné. Nevím, jak moc byla jejich organizace spojena se školou, ale se spoustou žáků této školy jsem na Kopné prožila několik parádních letních týdnů. Výborné byly výlety na Vrzavé skály, olympiády, stezky odvahy, promyšlené noční hry, den naruby a také poslední večer u táborového ohně.

maminka Kryštofa a Sára

Vzpomínám...

Padesát pět let? Tak to jsme, milá školo, stejně staří, vlastně pořád ještě mladí. Přesto je to už docela dávno a já trochu vzpomínám. Vzpomínám...

- na to, jak nás v roce 1969 bylo tolik prvňáčků, že musely být na třídy improvizovaně přestavěny i školní dílny (první třídy tehdy byly od 1.A až po 1.H) a od druhého stupně jsme směňovali, jako dělníci v továrnách – jeden týden ranní a další odpolední vyučování,

Ing. Mgr. Jan Cholasta,

absolvent v roce 1977. Po studiích na gymnáziu v Otrokovicích a Vojenské akademii v Brně a po krátkém působení v armádě vystřídal několik zaměstnání, aby nakonec zakotvil ve firmě své manželky zaměřené na ekonomické poradenství. V současné době působí spolu s manželkou a dvěma dospělými syny ve dvou rodinných firmách v oblasti stavebnictví a strojírenství. Po přestěhování do malé vesnice na Pardubicku se spolu s dalšími jejími novými osadníky akčně účastní její přeměny v ráj na zemi.

- nebo na paní učitelku Věru Kenšovou, specialistku na první třídy, která nám svým citlivým a láskyplným přístupem pomohla překlenout přechod z bezstarostného dětství do světa našich prvních povinností,
- na uhelné prázdniny, kdy jsme si jednou za týden dojížděli pro úkoly na bruslích a přezouvali se před školou přímo do přezůvek,
- na pana učitele Stavjaníka, který uměl tak zaslíbeně a krásně vyprávět o místní okolní fauně a flóře, kterou jsme objevovali na svých výpravách, např. k řece Dřevnici, která ještě nebyla zregulovaná a v jejíchž meandrech jsme zažívali dobrodružství Foglarových Hochů od Bobří řeky,
- na to, jak při jedné hodině výtvarné výchovy, kterou suploval tehdejší ředitel školy Josef Mikeš (mj. výtvarný umělec a pozdější ředitel zlínské galerie), jsem si zapomněl vzít s sebou na hodinu výtvarné pomůcky (jak se říkalo tužkám, pastelkám a barvám), za což jsem od ředitele hned na začátku hodiny dostal poznámku do žákovské, pak jsem s vypůjčenou tužkou na té samé hodině nakreslil portrét spolužáka Michala Juráka tak, že mne pochválil před třídou a své uznání vyjádřil dlouhým podáním ruky (ale poznámku v žákovské nechal),
- na další učitele a taky na spolužáky a na „alotria“, kterými jsme je občas zlobili... a pak jsme se rozprchlí a život nás každého odvál za svým osudem; s některými se občas zahlédneme, s jinými už jsme se nikdy nepotkali.

11. ZDŠ, tak jak to měla (a má) ve svém oficiálním názvu, nám, jejím absolventům, položila dobré základy pro náš další a nejenom studijní život. I když jsem po jejím absolutoriu strávil ještě nejméně dalších čtrnáct let ve školních lavicích různých škol, tak prostě tato základka byla první a to jí zůstane. Vzpomínám po těch letech a vzpomínám v dobrém.

Přeji milé školičce do dalších let hodně dobrých žáků a učitelů, kteří na ni budou vždy být s nostalgií, ale rádi vzpomínat.

Jan Cholasta
absolvent r. 1977

Škola 1965

II. pavilón - pohled z jižní strany, 1967

Část nádvoří, 1967

Kantorské vzpomínání

Působila jsem na několika velkých sídlištních školách i na menších venkovských. Také mohu srovnat učit na základní škole, na škole učňovské i na SPŠ. Nejvíce náročné je podle mě kantorit na základní škole a zvláště v současné době, kdy inkluze klade na učitele kromě náročnosti i větší psychickou zátěž.

Na 11. ZŠ jsem přišla jako mladá kantorka po zkušenostech na SPŠ a na škole učňovské. Pak šest let na závěr své učitelské činnosti.

Zažila jsem „jedenáctku“ nabitou žáky, vyučování probíhalo na směny a moje třída, kde jsem byla třídní, čítala 36 žáků. Školní výlety byly náročné, dvou až třídní. Na žáky bylo možné se spolehnout a měla jsem velkou oporu v rodičích, pro které byl učitel autoritou, a někteří dokázali se mnou jet i na náročný školní výlet, jako byla Téryho chata ve Vysokých Tatrách na Slovensku. Dnes je těmto mým bývalým žákům více než padesát let. Velmi ráda je potkávám a s velkým zájmem poslouchám, jak se dokázali proslapávat svými „životními cestami“.

Jeden z nejlepších mých pocitů za působení na škole patří organizování ozdravných pobytů u moře. Na jedné předcházející sídlištní škole jsem je organizovala a byla jsem ráda, že paní ředitelka Jančíková s mým návrhem souhlasila.

Chtěla jsem dětem dopřát pobyt u moře a mnozí tam byli poprvé. Zažít krásu i sílu moře, plavbu na lodi doprovázenou hejny racků, kolektivní zážitky při koupání, posílit své zdraví a imunitu, poznat jinou zemi, dát jim možnost cestovat a uvědomit si pocit, kde jsou doma.

Děkuji svým kolegům, paní učitelce Pippalové a panu učiteli Knébloví, že se se mnou do toho pustili a vzali jsme společně na sebe velkou odpovědnost za děti, za jejich spokojenost a šťastný návrat.

Bylo velmi málo škol, které takový pobyt svým žákům a rodičům nabídlo.

Zdravím všechny své bývalé kolegy, vedení školy, pracovníky ve školní družině, školní jídelně, tvůrce dobrých svačinek a správní zaměstnance, kteří pečují o čistotu a lesk tříd.

Děti v nové budově ŠD,
1967

Mgr. Vlasta Šupáková

Pohled na 1. pavilon
a jídelnu,
březen 1976

Pohled na spojovací
chodbu k tělocvičně,
březen 1976

Já a můj bratr jsme chodili na 11. ZŠ, už je to opravdu dlouho.

Co se týká mých vzpomínek a zážitků, jsou mnohé natvrdo vryty do paměti. Například abecední seznam žáků 1. stupně: Adamík, Adamíček, Bahula, Bednařík, Beneš, Bieberle, Bjalek, Brázdil, Buchta atd. (možná je to i jinak, ale tak nějak to bylo).

Nelze zapomenout – tuším, že to bylo v 8. třídě – výlet do tehdejší PLR na více dnů. Asi to nebylo běžné, že se mohlo jet i do zahraničí, ale otec jednoho žáka to nějak zařídil. Mimo jiné jsme navštívili i koncentrační tábor v Osvětimi, Varšavu a jiná místa.

Ivo Divoký

Ing. Ivo Divoký

Vystudoval Lesnickou fakultu
Vysoké školy zemědělské v Brně.
Dnes je vedoucí Odboru městské
zeleně Magistrátu města Zlína.

Pozdrav škole

Ráda bych poslala pozdrav škole, ve které jsem prožila krásných dvacet let. Krásných proto, že jsem vždy byla v kolektivu lidí, od kterých jsem se mohla něco přiučit i podělit se s nimi o své poznatky.

Ráda vzpomínám na všechny třídy, které prošly mými rukama (jak s oblibou říkám). Každá z těch tříd se mi něčím vryla do paměti. Neodpustím si však vyzvednout třídu, v níž byli žáci se zájmem o vše. Ochotou pomoci všude tam, kde bylo zapotřebí. Na druhou stranu to byla ta nejpovídanější třída na škole. Snad to bylo tím, že z velké většiny byly ve třídě dívky.

I žáci mohou učitelé dávat. Svým zájmem a ochotou pracovat, jej vypínají k vymýšlení ještě zajímavějších úkolů. To je pak vítězství pro obě strany.

Vždy mě pohladí po duši, když se i po letech mí bývalí žáci ke mně hlásí a pochlubí se svými úspěchy.

I když nebyly úplně všechny dny zalité sluncem, přesto jsem měla i štěstí na vstřícné a ochotné rodiče. Pro každého učitele je velkou výhodou, když si obě strany důvěřují a spolupracují.

Školu přece nedělají jen učitelé s vedením, ale také žáci a jejich rodiče.

Dodnes je pro mě nevšedním zážitkem návštěva koncertů hudebních tříd, kdy se při zpěvu Carminy bony nebo Čamlíků i těch malých začínajících zpěváčků téměř derou slzy do očí. Já jim za jejich úžasnou práci moc děkuji.

Co bych přála škole do dalších let?

Ochotné žáky se zájmem něco dokázat, vstřícné a chápavé rodiče a v neposlední řadě usmívající se učitele plné kreativních nápadů.

Mgr. Ivana Štěpánová

Pohled na školní hřiště
od školy před zahájením úprav,
březen 1976

Mgr. Ivana Štěpánová

byla na naší škole uznávanou učitelkou 1. stupně. Významnou část své učitelské činnosti věnovala práci s žáky ve skupinách ERIN. Na zážitky s ní ale mohou vzpomínat i starší žáci, protože s nimi pravidelně vyjížděla na lyžařské kurzy. Nyní si užívá zaslouženého důchodu a je babičkou na plný úvazek.

Škola se mnohdy jeví jako nudná a stereotypní. Tolik let, den co den. Ale najednou... Je to pryč a člověk němě zírá do vlastního nitra, kde už je jen cosi neuchopitelného, jen vzpomínky. Říká se tomu nostalgii a ta je i důvodem, proč píšu tenhle článek.

Těch vzpomínek je tolik, taková spousta. Ať už jsou pozitivní nebo ne, všechny utváří ten příběh: Stereotyp každodenního chůzení do školy a věci, které ten stereotyp občas pročísnou. Všichni ti lidé, které člověk za ty roky potkal, kteří přišli, kteří odešli, které milujeme a na které chceme zapomenout. Vše, co jsme se naučili, nejen tedy ve škole. Naše osobnost, která se vyvíjela, čeho jsme dosáhli a čeho ne.

Krásným zážitkem je jistě zpožděný vlak, který dal mně a mojí třídě jakýsi pocit sounáležitosti, který právě tyto situace dávají. Kdybychom měli vybrat jeden zážitek, při kterém jsme se cítili nejvíce spolu, bylo by to jistě sezení kolem sloupu na pražském nádraží a prodlužující se zpoždění vlaku. Protože takové vzpomínky mají kouzlo.

Podpis není třeba, stejně každý ví, kdo to psal.

Autorka patří k nejmladším absolventům naší školy. Pravidelně úspěšně reprezentovala školu na soutěžích různého zaměření. Dnes je žákyní gymnázia.

Moje osobní vzpomínka na 11. ZŠ

Je darem vzpomínka.

Ať úsměv v tvář,

ať slzu vábí z oka,

oždy hvězdou je, jež tmavou nocí svítí,

oždy darem je, jenž ozařuje žití.

Julius Zeyer

Budova s jídelnou,
kuchyní a dílnami;

1. pavilon 11. ZŠ
od hřiště.

Březen 1976

Když mi bylo tolik let, jako je dnešním nejmladším školákům v naší škole, začala jsem chodit do tehdejší LŠU v Malenovicích. První roky jsme hudební nauku i klavír mívali v učebně na Horním (dnešní restaurace Na Horním). Vybavuji si oprýskanou černou tabuli s notovými osnovami, jak stála na třech nohách v rohu místnosti. Vzpomínám na to, jak paní učitelka Věra Kašpárková musela do kamen sama přikládat uhlí. Také na klavír, staré černé křídlo, u něhož jsme sedávali. Utkvěla mi v paměti paní učitelka klavíru Jaroslava Kupská. Jednou vešla do naší hodiny nauky a sedmi, osmileté žáčky hudebního oboru svým širokým úsměvem a pověstnou vlídností za zpěv pochválila. Tento její projev si pamatuji dodnes.

Ve vyšších ročnících „hudebky“ jsem navštěvovala klavír i hudební nauku v budově 11. základní školy na sídlišti. Chodby této tehdy moderní školy na mě zapůsobily svojí rozlehlostí a prostorem. Stěny zdobily reprodukce různých obrazů, ale hlavně obrazy tehdejšího pana ředitele Josefa Mikeše. A nezvyklé pro nás byly kovové fontánky na pití, které jsme v naší vesnické základní škole neměli. Vybavuji si kovové šatny, oprýskané nápoem tolika žáků tehdy mladého sídliště.

Hudební nauku vyučovala paní učitelka Eliška Kaliszová a dodnes mám v paměti její poutavá vyprávění o hudebních skladatelích.

S malenovickou LŠU se pojí i nemálo silných kulturních a uměleckých zážitků. V sále v prvním patře Belvederu jsme mívali úžasné koncerty a hudební postupové zkoušky.

Kam se poděli mí tehdejší spolužáci z „hudebky“? Je mi ctí na ně dnes vzpomenout, jakožto na malý „vzorek“ tehdejších žáků z naší 11. základní školy, letos slavící své jubileum.

Tento symbolický vzorek mi dovoluje vyslovit myšlenku, že tito i nespočetní další žáci-absolventi rozhodně neudělali své „alma mater“, naší jedenácté základní škole, v pozdějším životě ostudu. Právě naopak.

Ivo Divoký – akordeon, po studiích dnes inženýr a vedoucí odboru Městské zeleně na Magistrátu města Zlína.

Vladimír Divoký – akordeon, studoval biologii, entomologii, působil ve výzkumu a na univerzitě v USA, dnes docent na Lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Ivo Freund – klavír, magistr, po studiích se věnoval soukromě výuce, nyní podniká v kulturní oblasti.

Petr Frydrych – klavír, po studiích na matematicko-fyzikální fakultě v Praze pracuje v České národní bance, nadále se věnuje múzám formou amatérského tance a divadla.

Tomáš Kalina – klavír, vystudoval stavební fakultu a věnuje se podnikání v tomto oboru.

Marta Marčíková – klavír, nevím, žel, kam ji osud zavál...

Lenka Mrázová – klavír, po studiích ekonomie tento obor vyučuje na Obchodní akademii ve Zlíně.

Jana Paolíčková – klavír, vystudovala práva, věnovala se podnikání v cestovním ruchu, dnes bohužel již není mezi námi, R.I.P.

Kateřina Žáková – klavír, vystudovala pedagogickou fakultu a učí na ZŠ v Mysločovicích.

Moje vzpomínka z dětství na 11. ZŠ se v mé mysli navždy spojila s Lidovou školou umění. A proto je mi dnes velikým potěšením konstatovat, že i v současnosti se nachází v prostorách naší školy a úspěšně vychovává nové umělecké generace v oboru hudebním, literárně-dramatickém, tanečním a nedaleko, za kdysi široko daleko nejmodernější samoobsluhou, se vzdělávají i budoucí výtvarníci. A naše škola? Kromě toho, že staví základy vzdělání, rozvíjí již léta nadání hudební v projektu rozšířené hudební výchovy.

Paměť každého z nás dovede uchovávat malé i velké zážitky. Přála bych i dnešním školákům, aby v dospělosti mohli na své školní a umělecké začátky zavzpomínat se stejnou vděčností a láskou jako dnes já.

Zdeňka Jančíková

Když mi bylo šest let, bylo mi doporučeno jít na základní školu v Malenovicích. Samo sebou jsem měla strach, ale zároveň jsem se těšila na to, co mě na takové škole bude čekat. Nastoupila jsem tehdy do třídy ERIN a našla si spoustu nových kamarádů. Učila jsem se v Malenovicích pět let a musím říct, že to byl úžasně strávený čas. Pravdou je, že některé chvíle nebyly zrovna nejružovější, ale to už k životu patří. Jezdili jsme na spoustu výletů, např. do Brna do hvězdárny nebo do Prahy či Ostravy. A když jsme zrovna nebyli na cestách fyzicky, měli jsme možnost přenést se do různých koutů světa alespoň pomocí zábavného a interaktivního výkladu našich učitelů.

Když se podívám zpět v čase, tak si říkám, že něco sice mohlo být jinak, ale tahle škola mi toho do základů dala tolik, že bych svých pět let neměnila. Ostatně, díky této škole mám teď možnost studovat na skvělém gymnáziu a vím, že nebyť malenovické základní školy, nebyla bych tam, kde jsem dnes.

Viktorie Hložková

Viktorie Hložková

je absolventkou studijní skupiny ERIN. Během školních let na 11. ZŠ byla aktivní žačkou, zapojovala se do různých soutěží a projektů. Dnes je žákyní výběrového gymnázia v Praze.

Sborovna dříve
a nyní

Ze školní kroniky

Když před pěti lety slavila naše škola půl století, zúčastnilo se oslav mnoho jejich bývalých žáků i zaměstnanců, kteří přispěli vzpomínkami do školní kroniky. Byla by škoda nechat jejich texty ležet v archivu. Při této příležitosti vám se souhlasem autorů nabízíme alespoň dva z nich:

*Vůně hoblin a dřevěného prachu. Broušení dlát. Velký ponk.
Dlabání misek, vyřezávání volavek.
Spálená kalafuna, mraky odpájených součástek...
Chladná chodba, dvojstup zpěváků. Sólisté opředu. Obrovská kraslice, řehtací trakař. Vytoužené krpce, zježený vlas i chlup, když celý muzika spustí...
Ležíme na žíněnkách, míříme. Malá tělocvična jako střelnice. Závěs není dost tlustý, diabolku nezadrží. Desítky, devítky. Nejhuř osmičky. Spokojený pan Kapek.
Dým z laufu po čerstvém promazání...
Zase malá tělocvična. Nafukovací žíněny... Tuhle spartakiádu už nestihneme...
Fronty na oběd. Očko v kuchyni znamená vždycky o něco větší řízek. Občas toa-
rohoový dezert. V létě kousek nanukového dortu. Okénko na prodej stravenek...
Školní pozemek. Jablka netrhat!
Školní klub. Tkalcovský stav, stolní fotbalík, digitální hry..., tavící se chemlon
nad kahanem, ruské technické časopisy.
V úterý na svačinu studené mléko a rohlík...
Hurá, už je Ábíčko!
Podzimní brigády. Kopce listů vozíme na kolečkách. Voní, když se pálí...
Voda z potoka. Električka žádá. Spíme ve stanech uprostřed lesa. Noční hry.
Denní dobrodružství. Spolupráce, kamarádství, zábava, zodpovědnost... Večer
u ohně Spirituál Kvintet. Zase ty zježené chlupy... Povídání o hvězdách... Po kru-
hu může jen Ohnivák...
První láska, první dlouholeté přátelství, první úspěch, první zuby, první vous...
Přikládám svůj drobný střípek do nekonečné mozaiky... S velkou radostí!*

Mgr. Libor Menšík (*1976)

Po studiích se začal zabývat sociální problematikou dětí a rodin. Nyní pracuje pro Ministerstvo práce a sociálních věcí a Ministerstvo zdravotnictví.

Moc vám děkuji!
Váš Mgr. Libor Menšík

Je to podivuhodné – kdykoliv se člověk v životě má posunout v kariérním žebříčku o krok výše, nebo se uchází o novou práci, vždy je tázán na nejvyšší dosažené vzdělání, a to se všemi podrobnostmi. Pokud ale člověk zavzpomíná na školu, zpravidla je tento pojem neodmyslitelně spjat se školou základní, neboť ta se povětšinou nejvíce zasloužila o profesní i lidské směřování každého z nás.

Školní družina
dříve a nyní

Nejinak tomu přirozeně bylo i v mém případě. Malenovicou 11. ZŠ jsem navštěvoval v letech 1981–1989, tedy v době, kdy základní škola znamenala osm let pravidelné docházky. Byla to taktéž poslední léta předlistopadového režimu. Léta, kdy málokdo tušil, že se bývalý režim blíží ke svému konci, ale každý si z oficiálních představitelů strany i státu dělal srandu, a to poměrně často a svobodně. Alespoň tak se mi tehdejší doba uchovala ve vzpomínkách. Domnívám se, že to taktéž byly poslední roky, kdy se učitelská profese těšila respektu a vážnosti celé společnosti. Dnešní doba se poněkud posunula a autorita učitele není samozřejmostí, nýbrž kvalitou závisající na mnoha okolnostech. V tomto ohledu každému kolegovi učiteli přeji, ať má při svém konání dostatek píle i štěstí k tomu, aby byl přijímán jako Pan učitel, se všemi náležitostmi s tímto posláním spjatými.

Můj život se ubírá směrem k přírodním vědám a fyzika, chemie a matematika mezi nimi hrají prim. Nelze proto nevzpomenout na ty, jejichž výkony před tabulí byly přetaveny v základní standardy v příslušných disciplínách. Paní učitelka Běhůnková, naše třídní na I. stupni, mne naučila číst, počítat a psát. Zároveň mi dokázala tyto dovednosti vštípit způsobem, který neucínil ze školy nutnou povinnost, nýbrž místo poznání.

Matematiku mám spjatou s paní učitelkou Cagašovou, která byla zároveň naší třídní učitelkou na II. stupni. Její způsob výuky tohoto nesnadného předmětu mi naprosto vyhovoval. Obsahoval v sobě totiž systematickosti, což přírodní vědy obecně vyžadují.

Chemie, stejně jako další přírodní vědy, měla na 11. ZŠ svoji vlastní učebnu s laboratorními stoly a spoustou přístrojů, exemplářů a dalšího vybavení v prosklených skříních. Paní učitelka Čechová v tomto prostředí uměla chemii předvést tak, jak každá dětská duše očekává – totiž s kusem alchymie. Dodnes díky tomu nezapomínám, že jistá míra alchymie na hodinách chemie je nezbytná pro

probuzení opravdového zájmu o tuto vědní disciplínu. Pan učitel Šik byl v době mé docházky na 11. ZŠ ředitelem, ale taktéž učitelem fyziky. Vzpomínám na něj jako na nekonečného experimentátora a semináře z fyziky díky tomu byly mimořádným zážitkem. Poprvé jsem díky němu taktéž poznal, že experiment může být neúspěšný. Například tehdy, když ručička metronomu klepe do skla zvonu vakuové vývěvy a zvuk jeho přesného tikání je slyšet, ačkoliv se vakuem nešíří.

Konečně nelze nevzpomenout dotek umění, který pro mne ztělesňovala paní učitelka Branná. Jakožto bytost od přírody vybavená nadáním technickým, dokázal jsem jen stěží plnit její zadání ve výtvarné výchově, pominu-li schopnost překreslit obrázek, který už někdo přede mnou vyvedl, například v knížce. Ale vidět paní učitelku Brannou, jak bravurně ovládá širokou škálu technik výtvarného vyjadřování, bylo asi prvotní příčinou mého respektu a lásky k umění.

V současnosti už v Malenovicích nebydlím a stejně tak nemám představu, jak si zdejší základní škola vede při svém primárním poslání – vzdělávat, kultivovat a inspirovat dětskou duši. Přeji si, aby tomu bylo nejméně stejně tak jako v oněch 80. letech, kdy jsem měl to štěstí se v jejím prostředí pohybovat já.

S láskou a vděčností vzpomínající
Roman Čermák

doc. Ing. Roman Čermák, Ph.D. (*1975)
*Vystudoval materiálové inženýrství.
Dnes je děkanem Technologické fakulty
na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně.*

Jak vypadá 11. ZŠ dnes

55 LET

ZALOŽENÍ 11. ZŠ MALENOVICE

PROGRAM OSLAV K TOMUTO VÝROČÍ

9. 10. 2018

9:00 - 17:00, 11. ZŠ Malenovice, tř. Svobody

Den otevřených dveří ve škole

Retro výstava k výročí 100 let republiky

14. 11. 2018

10:00, 17:00 Otrokovická Beseda

Slavnostní školní akademie

23. 11. 2018

15:30, u 11. ZŠ Malenovice, tř. Svobody

Zasazení Stromu republiky

Instalace Lavičky přátelství

SRDEČNĚ VÁS ZVEME

Milá školo, přeji Ti hodně štěstí, abys vydržela ještě dlouho a aby ses dožila klidně 200 let. Jsi pěkná a super škola, dobře se v ní učí. Moc ráda do školy chodím.

Petra D.

Naše milá školo, přeji Ti za celou třídu všechno nejlepší a hodné žáky. Doufám, že se tady budu učit i nadále a že to bude super. Vše nejlepší!

Kristýna S.

Milá školo, přeji Ti hodně štěstí, ať se Ti daří a ať máš v sobě jenom hodné děti, dospívající i učitele.

Verča

Naše milá školo, všechno nejlepší k narozeninám. Ať jsi pořád pěkná a vydržíš moc dlouho, ať jsi nejkrásnější škola v celé České republice.

Michal M.

Milá školo, přeji Ti hodně peněz, ještě víc sponzorů, hodně nového vybavení a málo katastrof.

K.

Milá školo, ve třídách je to moc hezké. Přeji Ti, ať je tu čím dál víc dětí. Slavíš 55 let a já Ti přeji jen to nej, nej, nej.

J. M.

Milá školo, v den Tvého otevření se všichni těšili, že mají novou školu. Přeji Ti, ať vydržíš ještě dlouho.

M.

Milá školo, přeji Ti vše nejlepší k Tvým 55. narozeninám. Ať máš pořád hodně učitelů a učitelek.

Anička

Milá školičko, všechno nejlepší Ti přejeme! Ať máš hodně nových a také hodných dětí. Až se dostanu do 9. třídy a budu odcházet, budu brečet.

Milá školo, hodně štěstíčka, zdravíčka a ať máš hodně hodných dětí. Jsi ta nejlepší!

L.

Milá školo, děkuji Ti, že mě učíš a vzděláváš. Hlavně chci poděkovat za vlastní vědu. Hodně štěstí k Tvým 55. narozeninám. Sice nechci ráno vstávat, ale pak si uvědomím, že jsi borka 😊

Marta

Naše milá školo, přeji Ti všechno nejlepší k Tvým 55. narozeninám. Doufám, že budeš pořád tak super.

E.

Milá školo, přeji Ti, ať jsou děti hodné. Tvé 55. narozeniny jsou super, nemusíme poslouchat zvonek, ale písničky. A ještě něco – ať Tě nikdo nezbourá. Ať není žádný poplach.

Napsala jsem Ti vtip: Jsou dvě sušenky po přechodu a jednu zajede auto. A ta druhá říká: „Pojď a nedrob.“ 😊

J.

Milá školo, přeji Ti, abys měla víc hodných dětí a pořád čisto. Měj se pěkně.

Alex

Školo, ať jsou v Tobě furt tak hodné paní učitelky.

Moje školo, já Ti přeju, abys měla v sobě hodné žáky a aby se Ti se mnou líbilo.

Ať nechytneš rýmu. Ať jsi dlouho postavená. Budu s tebou až do 5. třídy, budeš mě doprovázet celou dobu. Měj se dobře.

Milá školo, přeji Ti, aby se v Tobě dobře učilo a abys stála dlouho na Zemi, aby škola nevybouchla, abys nevyhořela, aby Tě nikdo nezboural a aby tady nebyl nepořádek. Měj se pěkně.

Přeje L.

Přeji Ti, abys tady ještě dlouho stála a aby ses tu s námi měla dobře a aby Tě všichni měli rádi. Všechno nejlepší! 😊

Milá školo, těšila jsem se na Tvoje 55. narozeniny. Školo, stůj ještě hodně, hodně dlouho. Ať jsi pořád tak velká jako teď.

SLAVÍ NEJEN NAŠE ŠKOLA, ALE I REPUBLIKA

Celá naše země již několik měsíců žije výročími událostí tzv. osmičkových let. Ne všechna jsou to výročí radostná. Ale i takové chvíle do naší historie patří a je dobré si je připomínat.

Mezi události, které jsou v tomto roce připomínány nejen s radostí, ale i hrdostí, patří 100 leté výročí vzniku Československé republiky. K těmto oslavám se připojila i naše

škola, a to hned několika různými způsoby. Žáci navštěvovali výstavy a jezdili na exkurze.

Na druhém stupni se každá třída zaměřila na určitou oblast lidského života a pokusila se zmapovat její proměny v uplynulých 100 letech. Svou práci pak žáci představili během projektového dne 16. října 2018, kdy zároveň měřili své síly ve vědomostní soutěži tematicky zaměřené právě na 100 let republiky.

První stupeň otevřel pro veřejnost své malé muzeum, ve kterém si návštěvníci mohli netradičním způsobem připomenout 100 let od vzniku naší republiky. Osm tříd 1. stupně se 18. května 2018 přeměnilo na muzeum s unikátními expozicemi. Žáci s pomocí svých rodičů a prarodičů nashromáždili předměty dávné i nedávné minulosti a seznámili návštěvníky s jejich životními příběhy.

O tom, že se akce vydařila a mnohé zaujala, svědčí i návštěvní kniha plná nadšených ohlasů.

Mgr. Jana Svozilová, Mgr. Eliška Kořenková

Malé školní muzeum

Mlýnek na kávu a koření

Mlýnek byl koupený v roce 1918. Měla na něm maminka mého pradědečka, pradědeček a moje babička, která mlýnek pokazila a už na něm nikdy nic nepaměle.

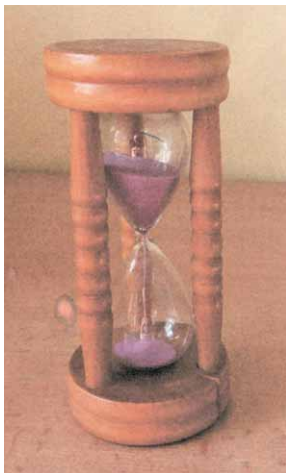
PANENKA

Ráda bych vám představila tuto panenku. Tato panenka je stará asi 100 let. I když je stará, tak má nové ušší šaty. Šaty jí ušila babička podle toho, co se v té době nosilo. Panenka je koupená na Slovensku v Trenčíně na burze starožitností.

O klatém prstýneku

Tento prstýnek je mého tatky. Prstýnek je z Ameriky a byl vyroben v Indiananapolis v roce 1916. Můj táta ho dostal v osmnácti a dostal ho od jednoho Mexičana, tomu prstýnek už je 22 let. V prstýneku jsou ukryty nejkrásnější vzpomínky.

PŘESÍPACÍ HODINY

Jsou určeny k měření času.
Tkládají se z baněk ze dřeva a písku.
Máme je doma už dvě generace.
Jako první je dostala moje prababička Marie.
Bohyně z 20. století.
Z druhé světové války.

Jenhle Salík pochází z roku 1918
(má 100 let) Je po mém pradědovi a
je ručně vyroben. Ted je u babičky
ve skříni a stále s ním žijeme. Když
praděda Salík vyrobil, tak s ním
hned začal žít. Takže se pradědovi
tak zalíbil, že ho dal přiláskat do
soutěže ručně vyrobených věcí a
vyhrál 2. místo.

Je opravdu krásný.

Kapesní hodinky

Dědeček má hodinky po svém strýci-
vi, který byl u dědečkovým kmozem.
Strýc se narodil v roce 1932. Ty hodinky
mají na sobě něco nádherného a velmi
mají: 7056. Nevíme, co to znamená. Pořád si říká.
Hodinky mají také dlouhý provázek a na něm
je diamant. Rok výroby bohužel neznáme.
Dědeček je máš uschované, aby si ráno promínil
na svého strýce.

Z exkurzí žáků II. stupně

ŠKOLA DEMOKRACIE

Ve dnech 16. 9.–22. 9. 2018 se ve slovenské Pružině konal projekt „Škola demokracie 2“. Jde o mezinárodní výměnu mládeže v rámci projektu Erasmus. Tohoto pobytu se zúčastnilo 15 žáků ze Zlína a 15 žáků z Trenčína. Z naší školy byla vyslána dvě děvčata z VIII. A.

Celý týden byl o neformálním vzdělávání. Řešila se demokracie a žákovská školní rada. Další témata byla například komunikace, teambuilding a interkulturní učení. Ve středu 19. 9. jsme navštívili úřad města Trenčína, kde jsme se setkali s panem primátorem Richardem Rybníčkem a víceprimátorem Patrikem Žákem. Tam jsme měli diskuzi o fungování města Trenčína a získali jsme mnoho nových informací. Poté jsme navštívili místní hrad, v centru města jsme se mohli samostatně porozhlédnout a zahrát si City games.

Ve čtvrtek nás čekalo hlavní téma: propagace. Dokonce jsme natočili propagační videa s názvem žákovská školní rada.

Za tento projekt děkujeme skvělým koordinátorům Silvii Štefaníkové, Veronice Sučanské, Romanovi Nemečkovi a Janě Karolové.

Tímto příjemným týdnem jsme neskončili, máme naplánovaná další setkání. Těšíme se na další pobyt v červnu 2019 ve stejném složení, na kterém si řekneme, kam jsme se za ten školní rok posunuli.

Barbora Válková

AKCE Sdružení rodičů pro školní rok 2018/2019

SDRUŽENÍ RODIČŮ 11. ZŠ

srdečně zve všechny děti, rodiče a prarodiče na

LAMPIONOVÝ PRŮVOD S OHNIVOU SHOW

Sraz před školou v pátek 2. listopadu 2018
v 17 hodin
Ukončení akce bude na školní zahradě 11. ZŠ

OHNIVÁ SHOW (na školní zahradě v 18 hodin)

Možnost občerstvení:

OPÉKÁNÍ ŠPEKÁČKŮ (špekáčky přinést s sebou)

ČAJ A BUCHTA PRO DĚTI

SVAŘÁK PRO DOSPĚLÉ

Za děti zodpovídají rodiče!!!
V případě nepříznivého počasí se akce ruší!!!

2018	Pátek 2. listopadu	Lampionový průvod s ohňovou show
2019	Leden/únor	Přednáška na aktuální téma
	Únor/březen	Bruslení dětí s rodiči
	Červen	Rozloučení deváťáků se školou – lasergame

Pěvecké a hudební kroužky mají v Malenovicích dlouhou tradici. Například Pěvecko-hudební spolek vznikl už během II. světové války v roce 1943 (zdroj: *Minulost a současnost Malenovic*, 1986). Také Valašský krúžek byl s 11. ZŠ dlouho úzce spjat. I na tuto tradici navazuje projekt rozšířené hudební výchovy, který naše škola jako jediná v celém Zlínském kraji již řadu let realizuje. Přečtěte si, jak se projekt na 11. ZŠ rozjížděl a čím se může pochlubit v současné době.

(Ze školní kroniky – napsáno při příležitosti 50. výročí založení školy.)

Projekt rozšířené výuky hudební výchovy – RVHV se na 11. ZŠ začal realizovat v září 1990. U jeho zrodu stály Mgr. Věra Bobáková – ředitelka ZUŠ v Malenovicích, Mgr. Magda Šebíková – učitelka 1. stupně, a já, PaedDr. Zdena Šišková – v té době okresní metodička HV.

Po dobu mého desetiletého působení na škole jsme každoročně otevírali novou hudební třídu. Na 1. stupni zde HV vyučovaly i Klára Bartoníková, Jana Valíčková a Iva Kubíčková.

V roce 1994 vznikl z prvních dvou ročníků pěvecký sbor a hned zvítězil v moravské soutěži dětských sborů v Uničově. Kromě školních akcí účinkoval i jako dětský sbor při Filharmonii

B. Martinů – vánoční koncerty, výchovné koncerty při provedení Orffovy Carminy burany, v Haydnově Dětské symfonii.

Vzpomínám také, že jsme natáčeli část hudby k filmu Kamenný most. Autorem byl skladatel Franz, pozdější prezidentský kandidát z r. 2012. Děti, tehdy šestáci, zvládli neznámý náročný part za chvíli a pan Franz byl jejich výkonem udiven ještě víc než ony jeho exotickým tetováním.

Zdaleka nemohu postihnout všechny hudební aktivity žáků RVHV, ale poznamenaly celé ozduší školy, kultivovaly a formovaly citění dětí i rodičů, přinášely radost i potěšení.

Jsem moc ráda, že projekt RVHV nadále pokračuje, že máme nadané a nadšené následovníky, kteří se této práci věnují s láskou a vysokou profesionalitou.

Přeji jim z celého srdce hodně úspěchů a radosti v této činnosti.

PaedDr. Zdeňka Šišková

PaedDr. Zdeňka Šišková,
bývalá zástupkyně ředitele na 11. ZŠ,
sbormistryně a jedna ze zakladatelů RVHV.

RVHV dnes – Co o nás možná (ne)víte

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZLÍN, TŘ.SVOBODY 868,
ZLÍN-MALENOVICE

Škola nanečisto

ZVEME VŠECHNY PŘEDŠKOLÁKY A JEJICH RODIČE
NA SPOLEČNÁ SETKÁVÁNÍ V NAŠÍ ŠKOLE.
DĚTI SE BUDOU MOCI SEZNÁMIT S PROSTŘEDÍM ŠKOLY,
VYZKOUŠÍ SI ZÁBAVNOU A POUČNOU FORMOU,
JAK TO VE ŠKOLE CHODÍ.

24.1. • 21.2. • 21.3.
16.00-16.45

V UČEBNÁCH 1.STUPNĚ
S SEBOU PŘEZŮVKY A PASTELKY.

11. základní škola v Malenovicích na tř. Svobody je jedinou školou ve Zlínském kraji, na které probírá projekt rozšířené výuky hudební výchovy. Otevíráme vždy jednu třídu s rozšířenou výukou hudební výchovy (RvHv). Děti jsou vybírány zkušenými sbormistryněmi a vyučujícími hudební výchovy.

Těší nás, že náš projekt RvHv i dnes stále oslovuje desítky dětí, které k nám přijíždějí nejen z Malenovic, ale i širokého okolí. Máme také 100% úspěšnost při přijímacím řízení na konzervatoře – mnozí naši absolventi si hudbu vybrali za svou budoucí profesi.

V průběhu školní docházky se děti postupně stávají členy tří školních dětských pěveckých sborů – přípravného sboru (1. a 2. ročník), DPS Čamlíci (3.–5. ročník) a DPS Carmina bona, jehož členy jsou žáci II. stupně.

Děti pravidelně vystupují na akcích školy, připravují tradiční adventní, novoroční a letní koncerty. Mají za sebou nahrávání CD (poslední Hudba je můj život z roku 2017). Nejstarší zpěváci vystoupili se skupinou Fleret, spolupracovali na vánočním koncertě Martina Chodúra či na koncertech komorního souboru Collegium Classic, zpívali také s Markétou Konvičkovou.

Sbory vystupují na akcích města Zlína, účastní se festivalů, soutěžních přehlídek (Uničov, Rychnov nad Kněžnou, Sušice, Loučná nad Desnou) – vždy s velmi dobrým umístěním. Mají za sebou také koncerty v zahraničí – zpívali na Slovensku nebo Rakousku.

Mgr. Klára Bartoníková

ZVÍDAVÍ PŘEDŠKOLÁCI

**ÚTERÝ
6.11.2018
16.00-17.30**

RODIČE I DĚTI SE MOHOU TĚŠIT
NA MATEMATIKU PROFESORA MILANA HEJNÉHO.
PŘEDNÁŠKU POVEDE MGR. VLADISLAVA
BEDNÁŘOVÁ, LEKTORKA HEJNÉHO MATEMATIKY
A ŘEDITELKA ZŠ HUSLENKY, KDE SE TOUTO
METODOU JIŽ DLOUHODOBĚ PRACUJE.

VÍCE INFORMACÍ:
WWW.ZSMALENOVICE.CZ
HRDLIKOVA@ZSMALENOVICE.CZ

Od tohoto školního roku pomáhají při sběru papíru po vedením paní asistentky Eriky Salkim i žáci II. stupně. Nelze pochybovat, že je práce baví.

TERMÍNY SBĚRU PAPÍRU

2018

LISTOPAD

7. a 8. 11.

PROSINEC

12. a 13. 12.

Sběr papíru bude probíhat v uvedených
termínech vždy od 14.30 do 17.00 hod.
Vstup do školní zahrady z ul. Mlýnské.

2019

LEDEN

23. a 24. 1.

ÚNOR

20. a 21. 2.

BŘEZEN

20. a 21. 3.

DUBEN

24. a 25. 4.

KVĚTEN

22. a 23. 5.

ČERVEN

19. a 20. 6.

Sběr papíru pomáhá nám i planetě.

PŘEDSTAVUJEME

novou vedoucí školní jídelny

S novým školním rokem nám do pracovního kolektivu přibyla také nová vedoucí školní jídelny **Dagmar Kihůfková**.

Netřeba polemizovat o tom, že oběd je pro většinu žáků i zaměstnanců vytouženou odměnou po náročném dni. Seznamte se tedy s osobou, která se stará o všechna hladová břicha na škole.

Paní Kihůfková, co Vás přimělo přihlásit se na místo vedoucí školní jídelny?

Pracovat ve školství jsem chtěla už dříve, ale život mě zavál do jiných sfér, a až nyní se mi naskytla možnost se ke svému původnímu snu alespoň přiblížit.

Jak se vám po náročném rozjezdu školního roku v naší škole líbí?

Moc jsem se na tuto práci těšila, a i když byl začátek opravdu velmi náročný, pořád se mi tu moc líbí a jsem tu moc spokojená.

Je něco, co Vás při práci s dětmi, nebo obecně ve školním prostředí, překvapilo?

Ta neskutečná pozitivní energie, která z dětí sálá, a taky je tu hodně živo, což na mě působí velmi dobře. Asi se ptáte, jak je to možné? No, já potřebuji ke svému životu společnost, aktivitu, různorodost. A toho všeho je tady opravdu dostatek.

V poslední době je kvalita školního stravování velmi diskutováním tématem. V čem vidíte jeho výhody?

Stravování jako celek je velmi složitá otázka. A myslím si, že na kvalitní stravě, nutričně a výživově hodnotné, záleží správný vývoj dítěte. Pokud mu poskytneme takové jídlo, které mu prospěje v jeho vývoji a ještě mu bude chutnat, tak jsme v podstatě vítězové a dětem dáme slušný základ do jeho dalšího života.

Jaké jsou podle Vás v dnešní době největší stravovací nešvary dětí školního věku?

Přemíra nabízených sladkých jídel propagovaných v reklamě, málo času dnešních rodičů, který věnují dětem, co se týká jídla, protože je pohodlnější koupit v obchodě balený přeslazený rohlík, který sice

dítěti chutná, ale jinak mu nic nedá. Děti také nejsou zvyklé na klasická jídla, protože mnoho z nich od mala zná spíše fast foody než domácí kuchyni, ale samozřejmě ne všichni.

Může je školní jídelna nějakým způsobem pomoci odbourat? Pokud ano, jak?

Snažíme se vařit z čerstvých, průmyslově nezpracovaných potravin, bez přídavku různých chemických dochucovadel, solí a cukrů. Je spousta potravin dobrých, kvalitních a chutných, ze kterých se snažíme vytvářet jídla, která budou dětem chutnat.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo?

Já mám ráda maso, takže cokoli s masem, ale mám ráda i zeleninu a skvělé pomazánky, které tady paní Holková dělá. Jsou opravdu skvělé.

Na čem si naopak ani trochu nepochutnáte?

Co nemám opravdu ráda je dršťková polévka a plíčka na smetaně. Jinak sním všechno.

Naše škola v tomto školním roce slaví 55 let. Co byste jí popřála?

Aby měla stále spoustu skvělých kantorů, kteří mají svou práci tady rádi, spoustu dětí, které naplní celou školu štěbetáním, radostí a pozitivní energií, a taky spoustu spokojených rodičů.

Také, aby na tuto školu všichni její absolventi vzpomínali jenom v dobrém a s láskou a nejlépe, aby i jejich děti navštěvovaly tuto školu, která je, myslím, skvělá.

Děkujeme za rozhovor
a přejeme spoustu spokojených strávníků.

Toto číslo připravili učitelé a žáci ZŠ Zlín, tř. Svobody 868, přísp. organizace.

Redakční rada: E. Kořenková, E. Sovjáková

Obrazový materiál: žáci školy, fotografie ze školního archivu

Vydáno: říjen 2018

Kontakt: www.zsmalenovice.cz

Grafická úprava a sazba: Šárka Hromková

Tisk: SPSP-COP Zlín